

TEKEN VAN DE STERREN

WARRIOR
CATS 5

DE VERMISTE KRIJGER

Mijn speciale dank aan Cherith Baldry

Oorspronkelijke titel: Warriors: Omen of the Stars – The Forgotten Warrior

© Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

www.warriorcats.com

© 2019 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2019 onder het imprint Fantoom

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Pauline Akkerhuis

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 639 3

NUR 283 284

D 2019 6186 18

www.warriorcats.be

www.fantoom.nl

EENMAAL IN HET bos aangekomen, keek de reiziger in het rond, op zoek naar een plek die als tijdelijk nest kon dienen, maar zijn poten kriebelden van rusteloosheid en geen van de kuilen of ruimtes onder de boomwortels leek echt geschikt.

Het was al bijna donker toen hij de bomen achter zich liet en de met taai heidegras begroeide heuveltop bereikte. Onder hem gaf de ondergaande zon het water van het meer een bloedrode kleur. Aan de sterrenhemel glinsterden de eerste krijgers van de SterrenClan.

De reiziger haalde diep adem. *Ik ben terug. De wraak kan beginnen.*

PROLOOG

ER RITSELDE een braamstruik aan de rand van een bosje. Er kwam een kat uit tevoorschijn. Zijn waakzame ogen flitsen heen en weer voordat hij over een brede strook weide op weg ging naar de volgende bomengordel. Een heldere groenbladzon bescheen een met velden en heggen gevlekt landschap. Naast een donderpad stonden groepjes huizen in kluitjes bij elkaar.

Het was warm voor de tijd van het jaar; de vliegen gonsden om zijn kop. De kat trok geërgerd met zijn oren. *Nog even doorzetten! Nog even, en ik loop weer onder de bomen*, bedacht de reiziger terwijl hij stil bleef staan om zijn vermoeide poten te strekken. *Het is niet ver meer. Net voorbij die heuvelrug ...*

Maar voordat hij de aanlokkelijke schaduw van het bos bereikte, klonk er een luid gesis en sprong een kat uit een nabije haag tevoorschijn: een stoere, magere kater met een grijze vacht. Uit een van zijn oren was een stuk gebeten.

‘Wat heb jij hier te zoeken?’ vroeg de kater. ‘Als je een plek zoekt om uit te rusten, zoek dan verder. Dit is *mijn* plek. En de prooi hier in de buurt is van mij.’

De reiziger bleef staan en nam de kater met samengeknepen ogen op. 'Jouw *plek*? Wil je zeggen dat je in deze heg woont?'

'Nee, ik woon op die boerderij daar.' Hij wees naar een groot tweebeennest dat net zichtbaar was boven de doornstruiken. 'En ik hou niet van vreemdelingen. Doorlopen, of ik dwing je.' Hij ontblootte zijn tanden en zijn klauwen en zette zijn schurftige, wolkkleurige vacht op.

De reiziger was even uit het veld geslagen. *De laatste keer dat ik mijn vechtvaardigheden gebruikte, is al een tijd geleden ... maar ik laat me niet bang maken door deze schurftpels.* 'Ik ben gewoon op doorreis. Ik vorm geen bedreiging voor jouw kostbare prooi.'

De boerderijkat snoof ongelovig en hield zijn kop scheef. 'Ben jij een van die katten van het meer?'

'Waarom vraag je dat?' vroeg de reiziger, op zijn hoede.

'Omdat ik die hier al vaker voorbij heb zien komen,' antwoordde de kater. 'Zij zagen mij niet, hoor, daar zorgde ik wel voor. Maar ik hoorde ze over de bergen praten.' Hij rolde met zijn ogen. 'Wie wil daar nu helemaal heen?'

Kunnen ze in hun eigen gebied niet genoeg te eten vinden?'

'Misschien zijn ze niet op zoek naar voedsel,' reageerde de reiziger een beetje uit de hoogte. 'Er zijn meer dingen in het leven, weet je.'

De boerderijkat ging zitten en krabbelde met een van zijn achterpoten aan zijn oor. 'Zoals?' mauwde hij vol verachting. 'Naar de sterren staren en je inbeelden dat je voorouders

naar je kijken?’ Bij het zien van de verraste uitdrukking op het gezicht van de reiziger, voegde hij toe: ‘Ik heb een heleboel verhalen gehoord over wat er aan de andere kant van die heuvels gebeurt. Zolang die katten mij niet lastigvallen, interesseert het me niet wat ze in hun schild voeren. Ze kunnen van mij ...’

‘Precies’, onderbrak de reiziger hem. Hij liep de boerderijkat voorbij en schreed verder. ‘Zolang ze je prooi maar niet stelen.’

De grijze kater sprong overeind en trippelde achter hem aan. ‘Jij bent een van hen, hè?’ vroeg hij, toen hij hem ingehaald had. ‘Volgens mij heb ik jou al eens eerder gezien.’

‘Zou kunnen.’ De reiziger trok met zijn snorharen. ‘Lang geleden.’

‘Waar heb je al die tijd uitgehangen?’ vroeg de boerderijkat op nieuwsgierige toon. ‘Ben je verdwaald?’

‘Welnee.’ De vreemdeling klonk vaag geamuseerd. ‘Ik wist altijd precies waar ik was.’

De boerderijkat bleef staan, keek de vreemdeling kopschuddend na, rende terug richting de boerderij en verdween met een zwaai van zijn staart onder de haag.

Eenmaal in het bos aangekomen, keek de reiziger in het rond, op zoek naar een plek die als tijdelijk nest kon dienen, maar zijn poten kriebelden van rusteloosheid en geen van de kuilen of ruimtes onder de boomwortels leek echt geschikt. Er kroop een muis onder een struik uit, al knabbelend op gevallen zaadjes.

De vreemdeling herinnerde zich lang vergeten jachtlessen, liet zich in de sluiphouding zakken, sprong en doodde de muis met een snelle slag. Maar nu het leven er uit was gejaagd, zag het slappe lijfje er onappetijtelijk uit. Nadat de kat er een paar potenvol aarde overheen had geschraapt, liet hij het achter.

De schemering begon te vallen en hij zette de vaart erin tussen de spichtige bomen op de heuvelhelling.

Het is lang geleden dat ik hier was. Zouden de katten die ik me het best herinner er nog steeds zijn?

Het was al bijna donker toen hij de bomen achter zich liet en de met taai heidegras begroeide heuveltop bereikte. Onder hem gaf de ondergaande zon het water van het meer een bloedrode kleur. Aan de hemel glinsterden de eerste krijgers van de SterrenClan.

De reiziger haalde diep adem. Ik ben terug. De wraak kan beginnen.

HOOFDSTUK 1

GAAIVEDERS DROOM loste op in duisternis toen hij wakker werd en een enorme geeuw slaakte. Zijn hele lichaam voelde zwaar aan. Zodra hij rechtop in zijn nest ging zitten, leek het alsof er klimopslierten om hem heen gewikkeld waren die hem weer omlaag trokken. Het was warm voor de tijd van het jaar – laat nieuwblad – en de lucht was gevuld met geuren van prooi en weelderig groeiend groen. Geluiden filterden door de braamstengels die het hol van de medicijnkat scheidden van de rest van de holte van steen: pootstappen en het opgewonden gemiauwen van een groot aantal katten die zich aan het verzamelen waren voor de eerste patrouilles van de dag.

Maar Gaaiveder kon de opwinding van zijn Clangenoten niet delen. Hoewel er al bijna een maan verstreken was sinds hij, Duifvleugel, Kwiklicht en Vossprong waren teruggekeerd van hun bezoek aan de Stam, voelde hij zich nog steeds somber en koud vanbinnen.

Zijn hoofd was gevuld met beelden van bergen, ontelbare besneeuwde, tegen een ijsblauwe hemel afgetekende pieken

die zich tot in de verste verte uitstrekten. Zijn maag verkrampte van pijn bij de herinnering aan één bepaald beeld: een witte kat met groene ogen die hem een lange, treurige blik toewierp, voordat ze zich omdraaide en wegtrippelde over een rotsplateau bovenaan een donderende waterval.

Gaaiveder schudde zijn kop. *Wat is er met me aan de poot? Dat was allemaal lang, lang geleden. Ik woon al mijn hele leven hier bij de Clans. Dus waarom voel ik me alsof er iets verloren is gegaan?*

‘Ha, Gaaiveder.’ Houtfleurs stem klonk gedempt. Hij besepte dat ze met haar kop in de rotsspleet stond waar hij zijn kruiden bewaarde. ‘Ben je eindelijk wakker?’

De medicijnkat antwoordde met een gebrom. Houtfleur was ook een probleem. Hij kon maar niet vergeten wat Leeuwvlam hem verteld had toen hij van zijn reis naar de bergen was teruggekeerd: dat Houtfleur, gefrustreerd als ze was omdat ze met haar verlamde achterpoten de holte niet uit kon, haar broer Hommelstreep had overgehaald om haar naar het bos te brengen, om naar kruiden te zoeken.

‘Er liep een hond in het bos rond’, had Leeuwvlam hem verteld. ‘Zelfs voor een kat met vier werkende poten zou het moeilijk zijn geweest om aan dat beest te ontsnappen. Als Paddestap en ik er niet waren geweest, zou Houtfleur aan stukken zijn gescheurd.’

‘Dat muizenbrein!’ snauwde Gaaiveder. ‘Wat bezielde haar om zo’n risico te nemen?’

‘Ze is ervan overtuigd dat niemand iets aan haar heeft’,

legde Leeuwvlam uit. ‘Kun je haar niet wat meer taakjes geven? Sintelhart en ik hebben Houtfleur beloofd dat we een manier zouden vinden om haar een volwaardige rol in het Clanleven te laten vervullen.’

‘Je had geen recht om haar iets te beloven zonder eerst met mij te overleggen,’ reageerde Gaaiveder vinnig. ‘Denk maar niet dat ik haar als mijn leerling aanneem. Ik wil geen leerling!’

‘Dat bedoelde ik niet,’ mauwde Leeuwvlam geërgerd; het puntje van zijn staart ging heen en weer. ‘Maar je zou haar wel wat interessantere taken kunnen geven, of niet?’

Nog steeds onwillig had Gaaiveder de raad van zijn broer opgevolgd. Hij moest toegeven dat Houtfleur een snelle leerling was. Ze had zo veel tijd in het medicijnhol doorgebracht dat ze al veel opgepikt had.

Ik heb echt een goede hulp aan haar, mijmerde hij. Ze is een ster in het sorteren van kruiden. Ze kan ook verwelkte blaadjes in de poel weken zonder ze kapot te laten gaan.

‘Gaaiveder?’ Houtfleurs stem rukte hem uit zijn gedachten. Hij hoorde hoe ze zich omdraaide. ‘Alles goed met je? Je hebt de hele nacht liggen woelen,’ vervolgde ze, beter verstaanbaar nu. Ze had kennelijk haar kop uit de rotsspleet gehaald.

‘Ja, hoor,’ mompelde Gaaiveder. Hij had geen zin om nog langer stil te staan bij de dromen die hem gekweld hadden.

‘We hebben haast geen goudsbloemen meer,’ mauwde Houtfleur. ‘We hebben er veel van verbruikt voor de

schrammen die Duifvleugel in de bergen had opgelopen.

Zal ik Lichthart vragen om wat te gaan plukken?’

‘Nee, dat doe ik zelf wel’, mompelde Gaaiveder.

Houtfleur liet zich niet uit het veld slaan. ‘Zoals je wilt’, reageerde ze opgewekt. ‘Dan ga ik gewoon verder met wat ik aan het doen was. O ja, nog iets ...’

Gaaiveder hoorde hoe de jonge poes zich over de vloer van het medicijnhol naar zijn nest sleepte en hem iets toeschoof. ‘Kun je dit weggooiden als je de vuilplaats passeert?’ vroeg ze. ‘Het zal helemaal achter de kruiden gepropt.’

Gaaiveder strekte zijn nek totdat hij met zijn neus een plukje vacht beroerde waar een paar droge bladsnippers aan kleefden. Hij verstijfde toen hij de vage geur rook die eraan hing.

‘Wie stopt er nu een stukje oude vacht tussen de kruiden?’ ging Houtfleur verder. ‘Het moet hier al een eeuwigheid liggen. Ik herken noch de geur noch de kleur.’

Gaaiveder was even stil terwijl hij de geur van zijn verloren zus inademde, overweldigd door verlangen naar de tijd toen hij, Hulstloof en Leeuwvlam met elkaar speelden en trainden, voordat ze ook maar iets van de voorspelling afwisten ... En voordat ze erachter kwamen dat Kwiklicht en Loofpoel hun hadden voorgelogen.

Ik heb geen flauw idee hoe Hulstloofs vacht ooit in de voorraadkamer terecht is gekomen, bedacht hij, maar ik had het direct weg moeten halen toen ik het daar vond. Ik had moeten voorkomen dat iemand anders het zou ontdekken.

‘Wie weet van wie het afkomstig is,’ mauwde Houtfleur. ‘Misschien van een kat uit een andere Clan die hier binnen is gedrongen om kruiden te stelen.’ Ze onderdrukte een lachje. ‘Of misschien hebben de kits het er stiekem verstopt.’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ snauwde Gaaiveder, geprikkeld omdat ze hem uit zijn herinneringen had gerukt. ‘Je laat je te veel door je verbeelding meeslepen.’

Hij draaide zich om zodat Houtfleur niet kon zien wat hij deed, verborg het plukje vacht diep in het mos van zijn nest en kwam overeind. ‘Ik ga op zoek naar die goudsbloemen,’ mauwde hij voordat hij het medicijnhol verliet.

Gaaiveder had nog maar een paar stappen op de open plek gezet, of hij werd overspoeld door de geur van Hommelstreep die op hem af kwam rennen. ‘Ik was net naar je onderweg,’ barstte de jonge kat los. ‘Ik ben echt bezorgd om Duifvleugel.’

‘Waarom? Wat is er aan de poot? Haar schrammen zijn toch genezen?’

‘Dat is het niet. Ze heeft zowat iedere nacht last van nachtmerries ... Vannacht ook weer. Ze mompelde iets over enorme vogels en sneeuw en werd gillend wakker.’

Gaaiveder deed zijn best om zijn geduld te bewaren. *Ik snap hoe erg het voor haar moet zijn geweest om te zien hoe Duik door een adelaar werd weggevoerd. Maar Duifvleugel moet zich sterk houden.*

‘Hoe kun jij dat trouwens weten?’ vroeg hij aan Hommelstreep.

‘Het dak van het krijgershol lekt net boven mijn nest,’ antwoordde de jonge kater. ‘Omdat het verder overal vol is, kwam ik op het idee om een paar nachten bij Duifvleugel en Lindepoel in het leerlingenhof te gaan slapen. Bestaan er kruiden tegen nachtmerries?’

Gaaiveder voelde golven van diepe bezorgdheid van Hommelstreep afkomen. ‘Er bestaan geen kruiden tegen herinneringen,’ mauwde hij. ‘Je moet er gewoon mee leren leven.’ *Moeten we dat niet allemaal?* voegde hij in zichzelf toe.

‘Maar ...’ begon Hommelstreep.

Braamklaus stem galmde over de open plek en overstemde zijn gemor. ‘Hé, Hommelstreep! Je moet op jachtpatrouille. Vosstaart staat al te wachten.’

‘Ik kom eraan!’ riep Hommelstreep terug. ‘Tot kijk, Gaaiveder!’ Hij rende met grote sprongen weg.

Gaaiveder ging op weg naar het leerlingenhof. Duifvleugel en Lindepoel woonden daar nog steeds, omdat het krijgershof stampvol zat. Halverwege hoorde hij dat Braamklauw hem voor was en hij stond stil.

‘Lindepoel, Duifvleugel, wakker worden!’ riep de DonderClancommandant terwijl hij zijn kop naar binnen stak. ‘Jullie hebben je alweer verslapen.’

Gaaiveder hoorde gedempt gemopper; enkele hartslagen later kwamen de twee poezen wankelend naar buiten.

‘Jullie zien er niet uit!’ mauwde Braamklauw met ergernis in zijn stem. ‘Ik heb nog nooit zulke verformfaaide vachten gezien! Zijn jullie op jacht geweest vannacht?’

Hoewel Gaaiveder hen niet kon zien, bespeurde zijn snuffelende neus de geur van stoffige, viezige vacht en voelde hij sporen van angst van de twee zusjes afkomen. Hij wist heel goed waardoor hun nachtrust verstoord was.

Hommelstreep had hem net over Duifvleugels angstige dromen verteld en Lindepoel bezocht elke nacht het Duistere Woud, om met de katten te trainen die door de SterrenClan waren afgewezen.

Vertelde Lindepoel me maar wat meer over wat zich daar afspeelt. Maar nee, ze houdt vol dat ze pas iets zal melden als er iets belangrijks gebeurt.

‘Zal ik de twee zussen meenemen naar het medicijnhol om te controleren of ze iets onder de leden hebben?’ stelde hij Braamklauw voor, hopen op een kans om hun wat informatie te ontfutselen. Gaaiveders stem stierf weg toen hij besepte dat er niemand naar hem luisterde. Een snelle trippelpas kondigde de aankomst van Witvleugel aan.

‘Braamklauw, niet kwaad worden op Lindepoel en Duifvleugel!’ mauwde ze. ‘Ze werken zo hard, nu we geen leerlingen hebben.’ Ze nam haar dochters een voor een op en voegde toe: ‘Ik help ze wel met hun taken vandaag.’

‘Je bent nodig voor een grenspatrouille’, informeerde Braamklauw.

‘Ik ben *hier* nodig, bij mijn dochters’, mauwde Witvleugel terug. ‘Laat iemand anders maar op grenspatrouille gaan.’

Braamklauw snoof afkeurend. ‘Zoals je wilt’, mopperde hij, voordat hij wegschreed.

Witvleugel raspte energiek met haar tong over Lindepoels oren. 'Fatsoeneer jezelf een beetje', vervolgde ze.

'Blijf van me af!' protesteerde Lindepoel. 'Ik ben geen katten!'

'Jij zal altijd *mijn* katten zijn', reageerde Witvleugel, die zich ondertussen omdraaide om haar andere dochter dezelfde behandeling te geven. Duifvleugel sprong achteruit en riep: 'Hou op! Ik ben een *krijger*! Ik kan mijn vacht zelf verzorgen!'

'Bewijs dat dan. We moeten mos gaan zoeken voor de nesten van de oudsten', mauwde Witvleugel, terwijl haar dochters zichzelf een snelle wasbeurt gaven. 'En zorg er in SterrenClansnaam voor dat er geen doornen in Snorres bedmos zitten, anders blijft hij daar nog manen over doorzeuren. Kom mee!'

Ze dreef hen in de richting van de kampingang, maar voordat ze die bereikt hadden, dook Vuurster op uit de doortunnel. Meteen na hem volgde de dageraadpatrouille. Gaaiveders neus werd overspoeld met geuren van zijn Clangenoten. Braamklauw rende zijn leider met grote sprongen tegemoet, op de voet gevolgd door Schorspels, Wolkstaart en Lichthart. Vossprong keek op van de prooihoop, met een muis in zijn bek, en Besneus liep gewichtig op de patrouille af. Loofpoel en Kwiklicht trippelden rustig achter hem aan.

Molkit en Kersenkit stormden enthousiast de kraamkamer uit, draafden de open plek op en stortten zich voor

Besneus' poten, waardoor hij bijna struikelde.

'Voorzichtig!' mauwde hij terwijl hij zijn evenwicht hervond en zijn staart om zijn twee opgewonden kits heen sloeg.

Besneus kan een echte plaag zijn, mijmerde Gaaiveder. Hoe bestaat het dat hij zo'n fantastische vader is?

'Valt de SchaduwClan ons aan?' piepte Molkit. 'Mogen wij ook tegen ze vechten?'

'Ik heb een heel coole beweging geleerd!' riep Kersenkit uit. Ze stortte zich op een blaadje en versnipperde het met haar kleine klauwtjes.

'Hoe kom je erbij!' mauwde Roosrijp hijgend toen ze haar kits ingehaald had. 'Jullie zijn nog niet eens leerlingen!'

Braamklauw liep om de kleintjes heen en bleef voor Vuurster staan. 'Nieuws?'

Gaaiveder trippelde naar hen toe om mee te luisteren. 'Nee, alles is rustig,' antwoordde Vuurster. 'Zo te zien leven alle Clans in vrede met elkaar.'

'Inderdaad,' beaamde Doornklauw. De gestreepte kater was Vuurster het kamp in gevolgd. 'Niets gevonden dat erop wijst dat de WindClan of de SchaduwClan in de buurt van de grenzen zijn geweest, behalve dan misschien om hun geurmarkeringen te vernieuwen.'

'Dat is goed nieuws!' riep Lichthart uit.

Gaaiveder had zo zijn twijfels. Hij wist dat de Clans zich afzijdig hielden van elkaar wegens de grote onderlinge verdeeldheid in de SterrenClan. Alle krijgervoorouders

waarschuwden hun levende Clangenoten om zich niet met de andere Clans te bemoeien; ze mochten niemand behalve hun eigen kampgenoten vertrouwen en moesten zich voorbereiden op een vreselijke gebeurtenis in de toekomst, die duister als onweerswolken aan de horizon doemde.

De DonderClan heeft ten minste nog de drie katten van de voorspelling, bedacht Gaaiveder. Het zullen er drie zijn, bloedverwanten van jouw bloedverwanten, die de macht van de sterren in hun poten zullen houden. Leeuwvlam, Duifvleugel en ik, alle drie in dezelfde Clan. Dat zou onze veiligheid toch moeten vergroten?

De medicijnkat trok zijn klauwen samen. Na zijn slapeloze nacht had hij net genoeg kracht in zijn poten om naar het bed goudsbloemen bovenaan de holte te klimmen. Plotseling moest hij aan de andere voorspelling denken, die van de Stam der Eeuwige jacht, van nauwelijks een halve maan geleden. Gaaiveder werd teruggeworpen naar die donkere, door de wind geteisterde bergtop. Een ogenblik lang was hij weer omgeven door dode katten die hem met stralende ogen fixeerden en was het alsof hij de fluisteringen van een lange reeks Steensprekers weer hoorde.

Het einde van de sterren nadert. Drie moeten er vier worden om tegen de eeuwigdurende duisternis te strijden.

Ontwakend uit zijn trance, werd Gaaiveder zich weer bewust van de geluiden en geuren van het kamp om hem heen.

Hoe komen we erachter wie de vierde kat is? Het was al

moeilijk genoeg om de eerste drie te vinden. En deze nieuwe voorspelling zegt niets over bloedverwantschap met Vuurster. Gaaiveder moest zich inhouden om niet te sissen van ergernis. Het zou iedere willekeurige Clankat kunnen zijn!